

ÎN C H E I E R E

15 octombrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

În componență:

Președintele completului, judecător:	Ala Cobăneanu
Judecători:	Dumitru Mardari
	Vera Macinskaia

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Mițul Alexandru, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Mițul Alexandru împotriva Direcției General Locativ – Comunală și Amenajare a Consiliului mun. Chișinău cu privire la obligarea înregistrării și examinării cererilor cu propunerile de raționalizare, încasarea prejudiciului moral și material, împotriva hotărîrii Curții de Apel Chișinău din 18 februarie 2010, prin care acțiunea a fost parțial admisă,

c o n s t a ț ă

La 02 februarie 2009, Mițul Alexandru a depus o cerere de chemare în judecată împotriva Direcției General Locativ – Comunală și Amenajare a Consiliului mun. Chișinău cu privire la obligarea înregistrării și examinării cererilor cu propunerile de raționalizare, încasarea prejudiciului moral și material.

În motivarea acțiunii reclamantul Mițul Alexandru a indicat că s-a adresat pîrîtului cu două cereri nr. M-96/09 din 14 ianuarie 2009 și nr. M-96/2-09 din 22 ianuarie 2009, prin care a solicitat înregistrarea și examinarea a două propuneri de raționalizare cu titlurile: „Sistem de încălzire autonomă a locuințelor cu folosirea undelor infra roșii” și „Bloc administrativ didactic de locuit cu surplus de energie”.

Menționează reclamantul că prin răspunsurile Direcției General Locativ – Comunală și Amenajare a Consiliului mun. Chișinău din 22 ianuarie 2009 și 29 ianuarie 2009, a primit refuz, comunicîndu-i că examinarea cererilor în care au fost înaintate propuneri de raționalizare nu ține de competența autorităților administrației publice locale și a subdiviziunilor structurale ale acestora.

Consideră Mițul Alexandru că răspunsurile pîrîtului sunt neîntemeiate și ilegale, deoarece reieșind din prevederile art. 15 din Legea „Cu privire la activitatea de raționalizare” nr. 138 din 10 mai 2001, pîrîtul era obligat să înregistreze și să examineze cererile cu propunerile de raționalizare, primind în acest sens o decizie de admitere sau de respingere a propunerilor înaintate.

Cere Mițul Alexandru să fi obligată Direcția Generală Locativ – Comunală și Amenajare a Consiliului mun. Chișinău să înregistreze și să examineze cererile nr. M-96/09 din 14 ianuarie 2009 și nr. M-96/2-09 din 22 ianuarie 2009, în care au fost înaintate două propuneri de raționalizare cu titlurile: „Sistem de încălzire autonomă a locuințelor cu folosirea undelor infra roșii” și „Bloc administrativ didactic de locuit cu surplus de energie”, în conformitate cu prevederile art. 15 din Legea „Cu privire la activitatea de raționalizare” nr. 138 din 10 mai 2001, precum și, să fie încasat din contul Direcției Generale Locativ – Comunală și Amenajare a Consiliului mun. Chișinău în beneficiul său prejudiciul moral și material în mărime de 50 000 lei.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 28 aprilie 2009, a fost încetat procesul în pricina civilă dată.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 14 octombrie 2009, a fost admis recursul, casată încheierea Curții de Apel Chișinău din 28 aprilie 2009 și remisă pricina spre rejudecare în prima instanță, de un alt complet de judecată.

Prin hotărîrea Curții de Apel Chișinău din 18 februarie 2010, acțiunea a fost parțial admisă. A fost obligată Direcția Generală Locativ – Comunală și Amenajare a Consiliului mun. Chișinău să înregistreze cererile depuse de Mițul Alexandru nr. M-96/09 din 14 ianuarie 2009 și nr. M-96/2-09 din 22 ianuarie 2009, în care au fost înaintate două propuneri de raționalizare cu titlurile: „Sistem de încălzire autonomă a locuințelor cu folosirea undelor infra roșii” și „Bloc administrativ didactic de locuit cu surplus de energie”. În rest, acțiunea a fost respinsă.

La 16 iunie 2014, Mițul Alexandru a depus cerere de recurs, (denumind-o cerere de apel), cerînd repunerea în termen, admiterea recursului, casarea parțială a hotărîrii Curții de Apel Chișinău din 18 februarie 2010, în partea în care a fost respinsă pretenția privind încasarea prejudiciului material și moral în mărime de 50 000 lei și emiterea în această parte o nouă hotărîre prin care acțiunea să fie integral admisă.

În motivarea recursului Mițul Alexandru a indicat că prima instanță nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, și anume, din considerentul că instanța judecătorească a constatat faptul că intimatul Direcția Generală Locativ – Comunală și Amenajare a Consiliului mun. Chișinău i-a încălcat dreptul prin refuzul de a înregistra și examina cererile sale în care a înaintat propuneri de raționalizare, aceasta trebuia să aplice în speța dată prevederile art. 1422 și art. 1423 ale Codului civil, încasînd din contul intimatului în beneficiul său prejudiciul material și moral pe care îl estimează în mărime de 50 000 lei, fapt ce nu a fost făcut.

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil, din următoarele considerente.

Potrivit art. 431 alin. (2) CPC, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

Conform art. 433 lit. b) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434.

Iar, în conformitate cu art. 434 alin. (1) și alin. (2) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Astfel, din materialele dosarului rezultă că recurentul Mițul Alexandru, nefiind de acord parțial cu hotărîrea Curții de Apel Chișinău din 18 februarie 2010, a depus la 16 iunie 2014, adică după 4 ani și 3 luni, cerere de recurs împotriva acesteia (f.d. 66).

Instanța de recurs a constatat că Mițul Alexandru a declarat recurs după expirarea termenului de 2 luni, care este, în conformitate cu art. 434 alin. (1) și alin. (2) CPC, un termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că nu poate fi reținut argumentul recurentului precum că cu hotărîrea Curții de Apel Chișinău din 18 februarie 2010, a făcut cunoștință la 09 iunie 2014, deoarece după cum rezultă din actele pricinii Curtea de Apel Chișinău a expediat atît în adresa recurentului, cît și în adresa intimatului scrisoarea nr. 1805 din 15 martie 2010 (f.d. 63), prin care a informat ambele părți că partea motivată a hotărîrii din 18 februarie 2010, este redactată, iar dosarul este transmis în cancelaria instanței unde se pot adresa pentru a face cunoștință. Cu atît mai mult cu cît, la 14 aprilie 2010, instanța de apel a

expediat în adresa Direcției de executare a deciziilor judecătorești oficiul Centru mun. Chișinău copia hotărârii Curții de Apel Chișinău din 18 februarie 2010, pentru executare (f.d. 64).

În conformitate cu art. 61 alin. (1) CPC, părțile sunt obligate să se folosească cu bună-credință de drepturile lor procedurale. Instanța judecătorească pune capăt oricărui abuz de aceste drepturi dacă prin abuz se urmărește tergiversarea procesului sau inducerea sa în eroare.

Având în vedere că cererea de recurs a fost depus abia la 16 iunie 2014, adică după 4 ani și 3 luni, instanța de recurs consideră că recurentul urma să depună diligența necesară pentru a face cunoștință cu hotărârea primei instanțe.

În astfel de circumstanțe și în condițiile în care recurentul nu a probat faptul imposibilității cunoașterii mai devreme a hotărârii motivate a instanței de apel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs din 16 iunie 2014, contrar prevederilor art. 434 alin. (1) CPC, a fost depusă în afara termenului legal.

Totodată, instanța de recurs reține că o astfel de soluție este compatibilă cu respectarea garanțiilor unui proces echitabil în sensul prevederilor art. 6 § 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale, având în vedere că prelungirea nejustificată a termenului pentru exercitarea recursului ar împiedica rămânerea irevocabilă, ca urmare a expirării termenului de atac a hotărârii judecătorești emise în instanța de fond și ar leza în acest mod principiul raporturilor juridice.

În susținerea opiniei enunțate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție invocă și hotărârea CEDO din 03 aprilie 2008, în cauza *Ponomaryov vs. Ucraina*, unde se notează că deși în speță nu era vorba despre desființarea unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile în urma admiterii unei căi extraordinare de atac în lumina unor circumstanțe nou descoperite, ci de redeschiderea unui proces prin repunerea în termenul de introducere a unei căi ordinare de atac, totuși, reînnoirea acestui termen pentru motive neconvingătoare reprezintă o decizie care ar putea înfrînge principiul securității raporturilor juridice într-un mod similar cu o cale extraordinară de atac.

Totodată, făcând trimitere la jurisprudența CEDO, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție mai precizează că recurentul Mișcu Alexandru trebuia să întreprindă toate măsurile necesare de a proteja drepturile sale de acces la instanță (cauza *Van Harn vs. Germania*, nr. 7557/06 din 11 septembrie 2007) și de a contesta în termenul legal hotărârea primei instanțe, fapt care a fost ignorat de către acesta, prin urmare, generând, omiterea termenului prescris la depunerea recursului. La actele pricinii nu au fost prezentate probe care ar demonstra imposibilitatea lui Mișcu Alexandru de a declara recursul în termen.

De asemenea, în situația dată se mai invocă jurisprudența CEDO expusă în hotărârea din 26 iunie 2012, în cauza *Ghinea vs. Moldova* (cererea nr. 15778/05), unde se notează despre obligația părților de a se interesa, la intervale rezonabile, de stadiul procesului de care ele au cunoștință.

Concomitent, este de menționat faptul că după cum s-a constatat mai sus, la 14 aprilie 2010, instanța de apel a expediat în adresa Direcției de executare a deciziilor judecătorești oficiul Centru mun. Chișinău copia hotărârii Curții de Apel Chișinău din 18 februarie 2010, pentru executare, cu atât mai mult cu cât, de către însuși recurent a fost confirmat în cererea de recurs, că hotărârea Curții de Apel Chișinău din 18 februarie 2010, pe care a contestat-o, a fost executată.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul că recurentul, fără a invoca careva motive întemeiate, a depus cererea de recurs în afara termenului legal, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Mițul Alexandru inadmisibil.

În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (2), art. 433 lit. b), art. 434, art. 269-270 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e

Recursul declarat de către Mițul Alexandru, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Ala Cobăneanu

Judecători

Dumitru Mardari

Vera Macinskaia